

Hr. S. C. Nørgaard har sagt, han er ganske vist ved jeg, at Socialdemokratiet vinder i Tusindvis og atter Tusindvis af nye Tilhængere, men at alle disse Kredse, som jeg her har nævnt, allerede skulde have sluttet sig til Socialdemokratiet, det tror jeg dog ikke. Derimod tror jeg, at de Partier, som vilde modsætte sig, at Pædagogikken i vort Land virkelig faar et saadant Midtpunkt, vilde ramme sig selv haardest.

Jeg gaar dernæst over til at udtale mig om Forholdet til Embedsmændene, en Sag, som Statsministeren jo allerede har udtalt sig saa rammende om. Jeg vil gerne først gøre opmærksom paa, at jeg i Fjor blev angrebet for mine Embedsbesættelser. Efter at det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen ved Insinuationer mod mig for ikke at føle Ansvar ved Embedsbesættelserne havde faaet Svar og Dokumentation for alle mine Overlærerudnævnelser, er Kritikken forstummet. Den kom i Fjor frem baade fra Venstre og fra det konservative Folkeparti i dette Ting, og den kom frem fra Venstre i Landstinget, foruden naturligtvis, at de Herrers Partipresse skreg op, hver Gang en Socialdemokrat blev udnævnt til Overlærer. Men der er nu blevet komplet Tavshed, endskønt jeg ogsaa siden har haft Lejlighed til at udnævne nogle socialdemokratiske Overlærere. Min uangribelige Saglighed har tvunget til Tavshed. Der har kun ved denne Finanslovbehandling været et eneste lille Pip angaaende en Embedsbesættelse, og det kom fra det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen. Det drejede sig ikke om en Overlærer, men om Udnævnelsen af en Religionslærer i Ranum. Jeg havde her at vælge imellem en ung teologisk Kandidat, der for kort Tid siden havde forladt Eksamensbordet, uden pædagogisk Uddannelse og Praksis, og en øvet Lærer, hvis varmeste Interesse Religionsundervisningen var, og som kunde fremlægge de mest glimrende Vidnesbyrd om Dygtighed. Skoledirektøren i Odense skrev saaledes om ham: Jeg har *aldrig* truffet en Lærer, der var bedre end han. Men det er første Gang, en Ikke-Teolog er udnævnt til Religionslærer ved et Seminarium. Heraf formodentlig det lille teologiske Gisp her i Salen. Men jeg tror, at alle Ikke-Teologer vil dele min Opfattelse, at der til Uddannelse af Lærere i Kristendomskundskab i Folkeskolen ikke behøves Teologer, men at en god Lærer er nok saa godt. Vi har jo ogsaa hørt af det ærede Medlem Hr. Moltesen, hvorledes Dogmatikken til Skade for Undervisningen breder sig i Seminarier.

Medens altsaa mine Embedsbesættelser nu ikke mere spiller nogen Rolle i det politiske Liv, er det mine paastaaede Afskedigelser, der bruges til at opflamme Sindene med, og som faar ærede Medlemmer her til at udtale sig saavel om deres Formodninger om min rent personlige Optræden overfor Embedsmænd som ogsaa om paastaaede Afskedigelsesforsøg. Det ærede Medlem Hr. Pürschel lavede en passende Tekst til de hyppigt forekommende Tegninger af mig i hans Presse, idet han betegnede min Optræden overfor de Embedsmænd, hvem en ublid Skæbne havde givet ind under mig, som en Gullaschbaronesses, som afskedigede en Kokkepige. Og det ærede Medlem forhører sig til mit Frisind, eftersom jeg efter hans Paastand overhovedet ikke er i Stand til at arbejde sammen med Folk af andre Anskuelse. Ja, jeg forstaar godt, at det ærede Medlem Hr. Pürschel kan have Lyst til, at et saadant Billede af mig skulde fæstne sig, men jeg tror oprigtigt talt ikke, at det vil lykkes. Jeg træffer ikke hverken mellem Ministeriets Embedsmænd eller de Institutioners Ledere, som hører ind under Undervisningsministeriet, en eneste af samme Anskuelse som jeg. Ikke desto mindre har jeg det bedste, ja, det venskabeligste Samarbejde med disse Herrere, og jeg faar ikke sjældent Vidnesbyrd om, at de med Tillid ser Varetagelsen af deres Institutions Interesse lagt i mine Hænder. Da Ministeriet sidste Sommer havde den Sorg at miste sin overordentlig dygtige Chef for andet Departement, en Embedsmand med stor Myndighed og med stærk Bevidsthed om sin Stillings Værd, kunde jeg give ham min varmeste Paaskønnelse for den Loyaltet, hvormed han var kommet mig i Møde. Og jeg kunde betegne vort Samarbejde med de Ord, han selv ved en Lejlighed havde brugt overfor mig, at det var præget af fuldstændig Ro og god Forstaaelse. Jeg ved jo ikke, om det netop er fuldstændig Ro og god Forstaaelse, der præger Gullaschbaronessen i hendes Forhold til Kokkepigen.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte nogle almindelige Udtalelser, om hvilke det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at der var adskilligt sundt i dem. Ja, hvis det at sige, at to og to er fire, er sundt, kan jeg godt slutte mig til det ærede Medlem Hr. Rode. Statsministeren har allerede udtalt sig om disse Udtalelser, og jeg kan kun for mit Vedkommende tilføje: Hus forbi. Jeg har ikke tænkt paa at afskedige nogen Embedsmand, og i Undervisningsministeriet tør jeg svare for, at der er ikke een Em-